

Pozvánka na procházku po Čakovičkách

Dobrý den, dovoluji, abych Vás pozvala na malou procházku po Čakovičkách. Asi se to bude v tuto dobu zdát nevhodné, ale může to být námět na vycházku při krásném počasí. Myslíte, že zde není co ukázat? Omyl. Pojdte a nechte se vést historií.

Při nedávné pochůzce po Čakovičkách jsem zjistila, že v názvech ulic zaplavených květinami a stromy se dá snadno zabloudit. Neberte toto jako kritiku, ale chci jen připomenout, že i naši předkové měli místa v obci pojmenována. Některé názvy lokalit Vám budou připadat směšné, ne vždy uhlazené, ale i ty měly svůj původ.

Začneme u Obecního úřadu. Podél zahrady mateřské školy vede ulice Polní – dříve „**V rybníku**“. Název je vsutku opodstatněný. V těchto místech se v minulosti opravdu nacházelo rybníků dokonce několik. Pokud bychom pokračovali polní cestou, došli bychom „**Do cihelny**“. Musím psát již v minulém čase. Domek, kde se na začátku minulého století skutečně pářily cihly. Pak se stal rekreačním objektem a na jaře letošního roku byl domek novým majitelem zcela zbourán. Odtud máme pohled směrem na „**Černava**“. Pro nezavěšené: ze silnice pole vpravo ke Zlonínu.

Vraťme se opět k mateřské škole, přejdeme ulici vpravo a vydáváme se „**Do slatin**“.

„**Ve slatinách**“ se nachází naše nová čistíčka a za ní je cesta „**K prutníku**“. Proč „**Ve slatinách**“? Místo neustále mokré půdy, bažinaté, které se nedalo obdělávat a tedy zarostlé travou. A „**K prutníku**“? Tady snad není třeba velkého výkladu, každý se může přesvědčit pohledem sám. V době JZD zde byly vysázeny pruty, za účelem dalšího zpracování - k pletení košíků.

Přejdeme na druhý břeh potoka a jsme „**Na přelízce**“, ano přešli jsme potok. Pokračujeme směrem do vsi a mjíme „**Bejkovku**“. Zde byly dva malé rybníčky a v jednom z nich se statkář utopil býk. Dnes místo mezi ulicemi U potoka a Liliové.

Střed obce se nazýval „**U rybníka**“, „**U zvoničky**“ a „**U pomníku**“. Pokračujeme nově nazvanou ulicí „**Střední**“ kolem „**Krchova**“ - místo, kde místní sedláci zakopávali utracený dobytek, ke „**Kálku**“ - dnes ulice „**Boční**“. Zde byl malý rybníček a v době mrazů to byla první ledová plocha, kde jsme jako děti vytáčely první piruety. Dnes je z rybníčku jen nepatrné torzo. Cesta nás vede „**Na skálu**“ – ulice „**Jiřická**“. Jsem trochu zmatená z tohoto názvu, protože je to směr na Lobkovice. Tady děti na sněhu „**Ze skály**“ prohánely sáně a trénovaly kristiánky. Když opustíme poslední dům místní zastavby směrem „**K třešňovce**“, mjíme skalní plošinku nazvanou „**Rajčůr**“. Bylo to místo, kde statkáři cvičili svá hřibata. Dále je místo „**U kříže**“ – o vzniku nemusím informovat. Cesta vedoucí vlevo je „**cesta Hluboká**“ a vede do Lobkovic a Neratovic. Od „**Kříže**“ vpravo je cesta „**K Chemze**“ a vedla k nádraží, vlakový spoj Neratovice – Brandýs nad Labem. „**Chemza**“ byla malá chemická provozovna. Vlevo U kříže přes pole se nachází „**Vysoká skála**“ – na kterou navazuje borový les, zasazený místními žáčky v době působení paní učitelky Čepkové.

Odtud bychom se dostali „**Do jamek**“ a k „**Drtiči**“ - původně kamenolom. Ale obraťme se přes „**Fořt**“ k domovu. Mohla bych se ještě zmínit o názvu „**Zátočina**“, „**Kočičák**“, ale to jsou místa, která patří již do katastru Kojetice.

Vraťme se tedy zpět. Našlapali jsme pár kilometrů na zdravém vzduchu, něco málo se dozvěděli o minulosti a můžeme být spokojeni, že jsme udělali něco pro své zdraví.